

Arrest

nr. 323 820 van 24 maart 2025
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juli 2024.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juli 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 30 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Iraakse nationaliteit te bezitten, dienden een verzoek om internationale bescherming in op 1 augustus 2023.

1.2. Op 2 april 2024 2023 worden verzoekers elk afzonderlijk gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die de taal Badini machtig is. Hun advocaat was daarbij telkens aanwezig.

1.3. Op 16 juli 2024 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissingen niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat).

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van A.B., D., verzoeker, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraakse Koerdische moslim en bent u afkomstig uit Sheladeze, een dorp gelegen in het district Amedi, provincie Dohuk. Rond 2 juni 2019 verliet u Irak samen met uw vrouw S. M., H. (CG [...]; OV [...]) omwille van een verboden liefdesrelatie die uw vrouw had met een andere vrouw waarna er problemen met haar familie ontstonden. Jullie reisde via Turkije, Servië en gingen dan naar Hongarije, alwaar jullie arriveerden rond 26 juni 2019. Hier werden u en uw vrouw gearresteerd en verplicht een asielaanvraag te doen. U werd beiden in een gesloten centrum in de stad Tupa geplaatst. Na elf maanden kregen u en uw vrouw het bericht dat jullie verzoek afgewezen was en werden jullie teruggestuurd naar Servië. Vanuit hier poogde u rond de tiende maand in 2020 met de trein naar België te reizen. Echter, jullie werden gearresteerd in Duitsland door de politie en teruggestuurd naar Hongarije. De Hongaarse autoriteiten op hun beurt stuurden jullie terug naar Servië. Hier verbleven jullie nog tweeënhalf tot drie jaar vooraleer jullie er opnieuw in slaagden Servië te verlaten en naar België doorreisden. Eenmaal in België aangekomen dient u samen met uw vrouw een verzoek om internationale bescherming in op 01.08.2023. Pas na aankomst in België vernam u dat u en uw vrouw al over een beschermingsstatus beschikken in Hongarije. U kan niet naar Hongarije terugkeren omdat vluchtelingen er niet welkom zijn en er veel racisme is.

Ter staving van uw verzoek legt u een kopie van uw nationaliteitsbewijs neer en een micro SD-kaart waarop documenten aangaande de relatie die uw vrouw had te vinden zijn, dreigbrieven van haar neven in Duitsland en ten slotte mailverkeer tussen u en de politie in Sheladeze.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

*Uit de elementen die voorhanden zijn [Antwoord Dublin-unit Hongarije en Duitsland d.d. 09/10/2023 en 29/09/2023],, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk **Hongarije**. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.*

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen,

doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigten gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigten van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van (terugkerende) begunstigten van internationale bescherming in Hongarije, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat de landeninformatie in dit verband niet toelaat om te besluiten dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er blootgesteld zal worden aan een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem verhindert om te voorzien in zijn basisbehoeften.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Voor zover u argumenteert dat u in het ongewisse was wat betreft het gegeven dat u reeds internationale bescherming geniet in Hongarije, moet vooreerst worden opgemerkt dat uit de elementen aanwezig in het administratief dossier, meer bepaald de Eurodac-Hit d.d. [01/08/2023] blijkt dat er op uw naam, behoudens onderhavig verzoek om internationale bescherming in België, andere verzoeken om internationale bescherming werden ingediend en opgetekend, d.i. in Bulgarije op 04/04/2017, in Hongarije op 27/06/2019 en Duitsland op 14/10/2020. Uw argument is dan ook bezwaarlijk ernstig aangezien redelijkerwijze van u

verwacht kan worden dat u minstens zelf kennis heeft van uw procedureverloop in de lidstaten in kwestie evenals van de concrete uitkomst ervan op het niveau van de verleende status en daaraan verbonden verblijfsdocumenten, aangezien het uw persoonlijke situatie betreft en aangenomen kan worden dat u terzake de nodige interesse aan de dag zou leggen. Uitgaan van het tegendeel zou overigens indruisen tegen de nood aan internationale bescherming die u er initieel toe zou gedreven hebben om de eerdere procedure(s) waarvan sprake in te leiden.

Bovendien blijkt uit de antwoorden van zowel de Dublin-units van Duitsland als Hongarije duidelijk dat u in Hongarije op 22 april 2020 de vluchtelingenstatus verkreeg en u er zelfs op 25 juni 2020 uw vluchtelingenpaspoort verkreeg (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Dit valt dan ook geenszins te rijmen met uw beweringen als zou u een weigeringsbeslissing hebben gekregen en zijn teruggedreven naar Servië (zie CGVS, p.9). Bovendien is het weinig aannemelijk dat u geeneens na de zogenaamde weigeringsbeslissing in de mogelijkheid werd gesteld om beroep in te dienen en dan ook nog eens naar Servië werd teruggedreven. Temeer daar er zelfs expliciet vermeld staat dat uw vluchtelingenpaspoort in ontvangst hebt genomen, kan aan uw beweringen dat u niet op de hoogte was van uw vluchtelingenstatus in Hongarije en er een negatieve beslissing ontving geen enkel geloof gehecht worden.

Wat er ook van zij, in de hypothese dat u tot op het moment van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaatgeneraal d.d. [02/04/2024] werkelijk niet zou hebben geweten dat u reeds internationale bescherming in hogergenoemde EU-lidstaat geniet, wat in casu niet wordt geloofd, moet volledigheidshalve worden opgemerkt dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet géénszins vereist dat de Commissarisgeneraal ertoe gehouden zou zijn om aan te tonen dat de reeds verleende internationale bescherming in de EU moet verleend zijn vóórdat u uw verzoek in België inleidde, maar betreft het moment waarop huidige beslissing genomen wordt integendeel het relevante en enige ijkpunt.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Hongarije, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties zijnde uw verblijf in een gesloten centrum aan de grens met Servië waarbij u de erbarmelijke omstandigheden in het centrum onderstreept (zie CGVS, p.5 en 6), moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Hongarije betreft, moet daarenboven worden benadrukt dat u geen concrete, soortgelijke ervaringen doet gelden, temeer gezien u volgens uw verklaringen deze lidstaat reeds verlaten hebt nog vooraleer u kennis hebt genomen van de bescherming die er u verleend werd.

Waar u zich voorts beperkt tot de algemene verwijzing dat begunstigden van internationale bescherming in Hongarije het slachtoffer worden van discriminatie, racisme of haatmisdrijven waarvoor er géén bescherming voorhanden zou zijn (zie CGVS, p.9), volstaat dit niet om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming te weerleggen. U maakt géén melding van concrete, soortgelijke incidenten die u persoonlijk te beurt zijn gevallen als begunstigde van internationale bescherming, laat staan van het gegeven dat u zich als gevolg hiervan zou hebben moeten wenden tot de daar aanwezige autoriteiten. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij terugkeer.

Bovendien blijkt dat u een ondernemende en zelfredzame man bent die (al dan niet met de hulp van derden) financiële mogelijkheden had. Zo ondernam u reeds verscheidene reisbewegingen daar u reeds in 2017 al eens Irak verliet en u met uw vrouw reisde tot Bulgarije waarna u volgens uw verklaringen vrijwillig terugkeerde naar Irak (zie CGVS, p.4). Bovendien ondernam u nogmaals in 2019 een nieuwe uitreis poging waarbij u naar Hongarije reisde, nadien een poging deed om verder te reizen naar Duitsland waarna u werd teruggestuurd naar Hongarije en opnieuw via Servië naar België reisde (zie CGVS, p.4 en 5). U slaagde er bovendien volgens uw eigen verklaringen er in om gedurende een periode van bijna drie jaar illegaal in Servië te verblijven zonder dat u werk had, met financiële hulp van uw familie (zie CGVS, p.5) hetgeen toch van een behoorlijke zelfredzaamheid getuigt.

Uit bovenstaande vaststellingen dient er besloten te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u als persoon die er internationale bescherming geniet niet voldoende zelfredzaamheid aan de dag zou kunnen leggen om de moeilijkheden die gepaard gaan met een integratie in de Hongaarse samenleving het hoofd te bieden.

Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat Hongarije niet uw eindbestemming was. Zo verklaarde u dat u niet in Hongarije wenste te blijven en ondernam u verscheidene pogingen om door te reizen naar België (zie CGVS, p.5 en 6) Uit dergelijke verklaringen kan geenszins een wil en intentie om in Hongarije een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen, worden afgeleid.

Volledigheidshalve dient er opgemerkt te worden dat er reeds in supra werd opgemerkt dat uit toegevoegde informatie aan het administratief dossier blijkt dat u beschikte over een Hongaars vluchtelingenpaspoort. Echter u legt geen enkel document van Hongarije neer. Dit doet dan ook vermoeden dat u uw Hongaarse verblijfstitel en Hongaarse paspoort doelbewust voor de Belgische asielinstanties achterhoudt omdat hierin mogelijk informatie, zoals data waarop of plaatsen waar u deze documenten ontving, eerdere reizen of een eerdere uitreisdatum, staat die niet overeenstemmen met de verklaringen die u op het Commissariaat-generaal aflegde.

Wat er ook van zij, zelfs indien uw Hongaarse documenten niet meer geldig zouden zijn dient er opgemerkt te worden dat overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Hongarije of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande zienswijze niet wijzigen. Uw Iraaks nationaliteitsbewijs bewijst immers hoogstens uw identiteit, alwaar tot op heden niet aan wordt getwijfeld. Aangaande de micro SDkaart die u neerlegt moet er worden opgemerkt dat deze niet functioneel werd bevonden en aldus niet gelezen kon worden. Uzelf verklaarde dat er zich hierop verscheidene documenten bevinden aangaande de problemen die u had in Irak, echter dit is van geen invloed op bovenstaande beslissing daar enkel uw vrees ten aanzien van Hongarije wordt besproken aangezien u daar een beschermingsstatus bezit.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Hongarije geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

In hoofde van uw vrouw, S. M., H. (CG [...]; OV [...]), nam het CGVS eveneens een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van haar verzoek wegens bezit van een beschermingsstatus in een andere EU-lidstaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Hongarije, en dat u om die reden niet mag worden teruggestuurd naar Irak.”

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van S. M., H., verzoekster, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraakse soennitische moslima van Koerdische origine en bent u afkomstig uit Deraluk, een stad gelegen in het district Amedi, provincie Dohuk. In de zesde maand 2019 verliet u Irak samen met uw man A. B. D. (CG [...]; OV [...]) omwille van een verboden liefdesrelatie die u had met een andere vrouw waarna er problemen met uw familie ontstonden. Jullie reisden via Turkije, Servië en gingen dan naar Hongarije, alwaar jullie arriveerden rond 26 juni 2019. Hier werden u en uw man gearresteerd en verplicht een asielaanvraag te doen. U werd beiden in een gesloten centrum genaamd Tumba geplaatst, aan de grens met Servië. Na elf maanden kregen u en uw man het bericht dat jullie verzoek afgewezen was en werden jullie gedeporteerd naar Servië. Vanuit hier poogden jullie in 2020 met de trein naar België te reizen. Echter jullie werden gearresteerd in Duitsland door de politie en teruggestuurd naar Hongarije. De Hongaarse autoriteiten op hun beurt stuurden jullie terug naar Servië. Hier verbleven jullie nog tweeënhalf tot drie jaar vooraleer jullie er opnieuw in slaagden Servië te verlaten en naar België doorreisden. Eenmaal in België aangekomen dient u samen met uw man een verzoek om internationale bescherming in op 01.08.2023. Pas na aankomst in België vernam u dat u en uw man over een beschermingsstatus beschikken in Hongarije. U wil niet terugkeren naar Hongarije waar u eerder werd opgesloten.

Ter staving van uw verzoek legt u een kopie van uw identiteitskaart neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

*Uit de elementen die voorhanden zijn [Antwoord Dublin-unit Hongarije en Duitsland d.d. 09/10/2023 en 29/09/2023],, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk **Hongarije**. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.*

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag voorts op dezelfde asielmotieven baseert als diegene aangehaald door uw man, A. B. D. (CG [...]; OV [...]). Aangezien inzake de asielaanvraag van uw echtgenoot een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van zijn verzoek genomen werd wegens een beschermingsstatus in een andere EU-lidstaat, kan ook uw verzoek niet overtuigen. De beslissing van het CGVS in hoofd van uw echtgenoot luidt als volgt.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

*Uit de elementen die voorhanden zijn [Antwoord Dublin-unit Hongarije en Duitsland d.d. 09/10/2023 en 29/09/2023],, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk **Hongarije**. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.*

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat

de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van (terugkerende) begunstigden van internationale bescherming in Hongarije, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat de landeninformatie in dit verband niet toelaat om te besluiten dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er blootgesteld zal worden aan een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem verhindert om te voorzien in zijn basisbehoeften.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Voor zover u argumenteert dat u in het ongewisse was wat betreft het gegeven dat u reeds internationale bescherming geniet in Hongarije, moet vooreerst worden opgemerkt dat uit de elementen aanwezig in het administratief dossier, meer bepaald de Eurodac-Hit d.d. [01/08/2023] blijkt dat er op uw naam, behoudens onderhavig verzoek om internationale bescherming in België, andere verzoeken om internationale bescherming werden ingediend en opgetekend, d.i. in Bulgarije op 04/04/2017, in Hongarije op 27/06/2019 en Duitsland op 14/10/2020. Uw argument is dan ook bezwaarlijk ernstig aangezien redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u minstens zelf kennis heeft van uw procedureverloop in de lidstaten in kwestie evenals van de concrete uitkomst ervan op het niveau van de verleende status en daaraan verbonden verblijfsdocumenten, aangezien het uw persoonlijke situatie betreft en aangenomen kan worden dat u terzake de nodige interesse aan de dag zou leggen. Uitgaan van het tegendeel zou overigens indruisen tegen de nood aan internationale bescherming die u er initieel toe zou gedreven hebben om de eerdere procedure(s) waarvan sprake in te leiden.

Bovendien blijkt uit de antwoorden van zowel de Dublin-units van Duitsland als Hongarije duidelijk dat u in Hongarije op 22 april 2020 de vluchtelingenstatus verkreeg en u er zelfs op 25 juni 2020 uw vluchtelingenpaspoort verkreeg (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Dit valt dan ook geenszins te rijmen met uw beweringen als zou u een weigeringsbeslissing hebben gekregen en zijn teruggedreven naar Servië (zie CGVS, p.9). Bovendien is het weinig aannemelijk dat u geeneens na de zogenaamde weigeringsbeslissing in de mogelijkheid werd gesteld om beroep in te dienen en dan ook nog eens naar Servië werd teruggedreven. Temeer daar er zelfs expliciet vermeld staat dat uw vluchtelingenpaspoort in ontvangst hebt genomen, kan aan uw beweringen dat u niet op de hoogte was van uw vluchtelingenstatus in Hongarije en er een negatieve beslissing ontving geen enkel geloof gehecht worden.

Wat er ook van zij, in de hypothese dat u tot op het moment van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaatgeneraal d.d. [02/04/2024] werkelijk niet zou hebben geweten dat u reeds internationale bescherming in hogergenoemde EU-lidstaat geniet, wat in casu niet wordt geloofd, moet volledigheidshalve worden opgemerkt dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet géénszins vereist dat de Commissarisgeneraal ertoe gehouden zou zijn om aan te tonen dat de reeds verleende internationale bescherming in de EU moet verleend zijn vóórdat u uw verzoek in België inleide, maar betreft het moment waarop huidige beslissing genomen wordt integendeel het relevante en enige ijkpunt.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Hongarije, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties zijnde uw verblijf in een gesloten centrum aan de grens met Servië waarbij u de erbarmelijke omstandigheden in het centrum onderstreept (zie CGVS, p.5 en 6), moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Hongarije betreft, moet daarenboven worden benadrukt dat u geen concrete, soortgelijke ervaringen doet gelden, temeer gezien u volgens uw verklaringen deze lidstaat reeds verlaten hebt nog vooraleer u kennis hebt genomen van de bescherming die er u verleend werd.

Waar u zich voorts beperkt tot de algemene verwijzing dat begunstigden van internationale bescherming in Hongarije het slachtoffer worden van discriminatie, racisme of haatmisdrijven waarvoor er géén bescherming voorhanden zou zijn (zie CGVS, p.9), volstaat dit niet om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming te weerleggen. U maakt géén melding van concrete, soortgelijke incidenten die u persoonlijk te beurt zijn gevallen als begunstigde van internationale bescherming, laat staan van het gegeven dat u zich als gevolg hiervan zou hebben moeten wenden tot de daar aanwezige autoriteiten. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij terugkeer.

Bovendien blijkt dat u een ondernemende en zelfredzame man bent die (al dan niet met de hulp van derden) financiële mogelijkheden had. Zo ondernam u reeds verscheidene reisbewegingen daar u reeds in 2017 al eens Irak verliet en u met uw vrouw reisde tot Bulgarije waarna u volgens uw verklaringen vrijwillig terugkeerde naar Irak (zie CGVS, p.4). Bovendien ondernam u nogmaals in 2019 een nieuwe uitreis poging waarbij u naar Hongarije reisde, nadien een poging deed om verder te reizen naar Duitsland waarna u werd teruggestuurd naar Hongarije en opnieuw via Servië naar België reisde (zie CGVS, p.4 en 5). U slaagde er bovendien volgens uw eigen verklaringen er in om gedurende een periode van bijna drie jaar illegaal in Servië te verblijven zonder dat u werk had, met financiële hulp van uw familie (zie CGVS, p.5) hetgeen toch van een behoorlijke zelfredzaamheid getuigt.

Uit bovenstaande vaststellingen dient er besloten te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u als persoon die er internationale bescherming geniet niet voldoende zelfredzaamheid aan de dag zou kunnen leggen om de moeilijkheden die gepaard gaan met een integratie in de Hongaarse samenleving het hoofd te bieden.

Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat Hongarije niet uw eindbestemming was. Zo verklaarde u dat u dat u niet in Hongarije wenste te blijven en ondernam u verscheidene pogingen om door te reizen naar België (zie CGVS, p.5 en 6) Uit dergelijke verklaringen kan geenszins een wil en intentie om in Hongarije een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen, worden afgeleid.

Volledigheidshalve dient er opgemerkt te worden dat er reeds in supra werd opgemerkt dat uit toegevoegde informatie aan het administratief dossier blijkt dat u beschikte over een Hongaars vluchtelingenpaspoort. Echter u legt geen enkel document van Hongarije neer. Dit doet dan ook vermoeden dat u uw Hongaarse verblijfstitel en Hongaarse paspoort doelbewust voor de Belgische asielinstanties achterhoudt omdat hierin mogelijk informatie, zoals data waarop of plaatsen waar u deze documenten ontving, eerdere reizen of een eerdere uitreisdatum, staat die niet overeenstemmen met de verklaringen die u op het Commissariaat-generaal aflegde.

Wat er ook van zij, zelfs indien uw Hongaarse documenten niet meer geldig zouden zijn dient er opgemerkt te worden dat overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Hongarije of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande zienswijze niet wijzigen. Uw Iraaks nationaliteitsbewijs bewijst immers hoogstens uw identiteit, alwaar tot op heden niet aan wordt getwijfeld. Aangaande de micro SDkaart die u neerlegt moet er worden opgemerkt dat deze niet functioneel werd bevonden en aldus niet gelezen kon worden. Uzelf verklaarde dat er zich hierop verscheidene documenten bevinden aangaande de problemen die u had in Irak, echter dit is van geen invloed op bovenstaande beslissing daar enkel uw vrees ten aanzien van Hongarije wordt besproken aangezien u daar een beschermingsstatus bezit.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Hongarije geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten

of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Ook de door u neergelegde identiteitskaart kan bovenstaande beslissing niet wijzigen daar deze hoogstens uw identiteit bewijst, alwaar tot op heden niet aan getwijfeld wordt.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Hongarije geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Hongarije, en dat u om die reden niet mag worden teruggestuurd naar Irak.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een enig middel voeren verzoekers in hun identieke verzoekschriften de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna ‘EVRM’) en van de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Zij betogen dat het CGVS volledig ten onrechte heeft beslist om hun verzoeken om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren.

Zij citeren vooreerst een arrest van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 en citeren het AIDA rapport met betrekking tot Hongarije (2023 Update) met betrekking tot de duur van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus en benadrukken dat zij een groot risico lopen, bij terugkeer naar Afghanistan om zonder materiële opvang te zitten en citeren opnieuw een passage uit het AIDA rapport.

Zij stellen verder dat zij hebben benadrukt dat begunstigen van internationale bescherming in Hongarije het slachtoffer worden van discriminatie, racisme of haatmisdrijven waarvoor geen bescherming voorhanden is en stellen dat dit wordt bevestigd door het reeds aangehaalde AIDA rapport dat zij opnieuw citeren.

Zij besluiten dat de beslissingen van het CGVS een manifeste schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM, de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991.

Zij vragen om die redenen de huidige beroepen tot vernietiging van de bestreden beslissingen ontvankelijk en gegrond te verklaren, en hen in hoofdorde vluchtelingenstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2. Verzoekers voegen aan hun verzoekschriften de respectievelijke bestreden beslissing toe.

3. Over de rechtspleging

3.1. De Raad stelt vast dat verzoekers twee afzonderlijke beroepen hebben ingesteld met respectievelijk en rolnummers 323 097 en 323 107, en dat het verzoekschrift in de zaak met rolnummer 323 107 de middelen en argumenten ontwikkeld in het verzoekschrift in de zaak met rolnummer 323 097 integraal overneemt. Het al dan niet samenvoegen van zaken behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) (RvS 26 mei 2009, nr. nr. 193.526). Gelet op het feit dat de verzoekers dezelfde vluchtmotieven aanhalen en dat de verzoekschriften identieke dezelfde argumenten ontwikkelen, oordeelt de Raad dat het aangewezen is in het belang van een goede rechtsbedeling om de twee vorderingen wegens verknochtheid samen te behandelen en te beslechten. Het komt dan ook gepast voor om de twee vorderingen samen te voegen

3.2. De commissaris-generaal is niet verschenen en heeft zich ook niet laten vertegenwoordigen ter terechtzitting.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Aanvullende nota

De commissaris-generaal legt in beide zaken een aanvullende nota neer van 18 februari 2025 waarbij in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgend nieuw element wordt ter kennis gebracht: “*Country Report: Hungary. Update 2023*”, gepubliceerd door ECRE/AIDA van 20 juli 2024 (internetlink).

5. Beoordeling

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekers om internationale bescherming al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

5.3. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming.

Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “*tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken*”, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (*cf.* HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon, die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij, bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) (HvJ 16 juli 2020, C517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

Uit de rechtspraak van het Hof volgt dat, zelfs ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat, het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand, zoals een ernstige mentale of lichamelijke aandoening, op zich voor deze asielzoeker een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, en aldus moet worden onderzocht (HvJ 16 februari 2017, *C.K. e.a. t. Slovenië*, C-578/16, §§ 73-74). Hoewel deze rechtspraak betrekking heeft op verzoekers die een beschermingsverzoek hebben ingediend en *in casu* verzoekers personen zijn die al internationale bescherming hebben verkregen in een andere EU lidstaat, moet worden aangestipt het voor de toepassing van artikel 4 van het Handvest niet van belang is of de betrokken personen een ernstig risico lopen op een met dit artikel strijdige behandeling op het moment van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (*Ibrahim*, punt 87 of *Jawo* punt 88). Bijgevolg is voormelde rechtspraak eveneens relevant voor personen die al internationale bescherming hebben gekregen.

Gezien de recente rechtspraak van het Hof van Justitie van 13 juli 2023 (zaak C-392/22, *X / Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*) over de samenwerkingsplicht van de voor de behandeling van verzoeken om internationale bescherming verantwoordelijke autoriteiten, in het bijzonder in de zaken die betrekking hebben op de draagwijdte van deze samenwerkingsplicht wanneer het beginsel van wederzijds vertrouwen een vermoeden vestigt dat alle lidstaten een gelijkwaardige bescherming bieden aan begunstigden van een internationale beschermingsstatus die door één van deze staten is verleend, is de Raad van oordeel dat het in beginsel aan de verzoeker is om elementen aan te dragen die kunnen aantonen dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij in geval van terugkeer naar de lidstaat waar hij de status van internationale bescherming heeft verkregen zou worden blootgesteld aan een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit uitgangspunt mag er echter niet toe leiden dat op de verzoeker een buitensporige bewijslast rust, gezien de moeilijkheden waarmee hij als verzoeker om internationale bescherming kan worden geconfronteerd bij het vaststellen van de feiten, noch dat de commissaris-generaal wordt ontslagen van de samenwerkingsplicht waartoe zij in dit kader wettelijk gehouden is.

De Raad is van oordeel dat van een verzoeker kan worden geëist dat hij zijn eigen persoonlijke situatie voldoende aantoont, op basis van zijn verklaringen en, indien mogelijk, op basis van de bewijsstukken waarover hij beschikt. Er kan echter niet worden verwacht dat hij objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte informatie verstrekt die het mogelijk maakt om het bestaan van tekortkomingen in de lidstaat die hem de internationale beschermingsstatus heeft verleend of de ernst van het risico dat hij loopt bij terugkeer naar deze lidstaat aan te tonen. Zulke stappen vallen onder de verantwoordelijkheid van de bevoegde autoriteit in het kader van haar samenwerkingsplicht (zie in deze zin de conclusies van de advocaat-generaal Jean Richard van het Hof van Justitie van 13 juli 2023 in de zaak C-392/22, *X / Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*).

Deze zienswijze verzoent de arresten "*Ibrahim*, *Jawo* en *Addis*" van het Hof van Justitie, die de verplichting voor de verzoeker onderstrepen om alle concrete en relevante elementen naar voren te brengen tijdens zijn persoonlijk onderhoud, met het arrest XXXX tegen de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, geveld in Grote Kamer, dat duidelijk stelt "*dat de autoriteiten van een lidstaat de hun bij artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32 geboden mogelijkheid niet kunnen uitoefenen wanneer zij – op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten – tot de conclusie zijn gekomen dat er in de lidstaat waar de derdelander reeds internationale bescherming geniet sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen personen raken, en dat er, gelet op deze tekortkomingen, zwaarwegende en op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat deze derdelander een reëel gevaar zal lopen om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest*".

De Raad onderstreept tenslotte dat "(w)anneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, (...) deze rechter dan ook ertoe gehouden (is) om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken" (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 88).

5.4. In de bestreden beslissingen wordt gemotiveerd dat de internationale beschermingsverzoeken niet-ontvankelijk zijn omdat verzoekers reeds internationale bescherming genieten in EU lidstaat Hongarije. Verzoekers verklaarden tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij in Hongarije niet wisten dat hen de vluchtelingenstatus werd toegekend, en dat hen in het gesloten centrum waar zijn verbleven werd meegedeeld dat hun aanvraag geweigerd werd en dat zij daarna naar Servië werden teruggestuurd. In de bestreden beslissingen wordt hierover als volgt gemotiveerd: "Voor zover u argumenteert dat u in het ongewisse was wat betreft het gegeven dat u reeds internationale bescherming geniet in Hongarije, moet

vooreerst worden opgemerkt dat uit de elementen aanwezig in het administratief dossier, meer bepaald de Eurodac-Hit d.d. [01/08/2023] blijkt dat er op uw naam, behoudens onderhavig verzoek om internationale bescherming in België, andere verzoeken om internationale bescherming werden ingediend en opgetekend, d.i. in Bulgarije op 04/04/2017, in Hongarije op 27/06/2019 en Duitsland op 14/10/2020. Uw argument is dan ook bezwaarlijk ernstig aangezien redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u minstens zelf kennis heeft van uw procedureverloop in de lidstaten in kwestie evenals van de concrete uitkomst ervan op het niveau van de verleende status en daaraan verbonden verblijfsdocumenten, aangezien het uw persoonlijke situatie betreft en aangenomen kan worden dat u terzake de nodige interesse aan de dag zou leggen. Uitgaan van het tegendeel zou overigens indruisen tegen de nood aan internationale bescherming die u er initieel toe zou gedreven hebben om de eerdere procedure(s) waarvan sprake in te leiden. Bovendien blijkt uit de antwoorden van zowel de Dublin-units van Duitsland als Hongarije duidelijk dat u in Hongarije op 22 april 2020 de vluchtelingenstatus verkreeg en u er zelfs op 25 juni 2020 uw vluchtelingenpaspoort verkreeg (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Dit valt dan ook geenszins te rijmen met uw beweringen als zou u een weigeringsbeslissing hebben gekregen en zijn teruggedreven naar Servië (zie CGVS, p.9). Bovendien is het weinig aannemelijk dat u geeneens na de zogenaamde weigeringsbeslissing in de mogelijkheid werd gesteld om beroep in te dienen en dan ook nog eens naar Servië werd teruggedreven. Temeer daar er zelfs expliciet vermeld staat dat uw vluchtelingenpaspoort in ontvangst hebt genomen, kan aan uw beweringen dat u niet op de hoogte was van uw vluchtelingenstatus in Hongarije en er een negatieve beslissing ontving geen enkel geloof gehecht worden. Wat er ook van zij, in de hypothese dat u tot op het moment van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaatgeneraal d.d. [02/04/2024] werkelijk niet zou hebben geweten dat u reeds internationale bescherming in hogergenoemde EU-lidstaat geniet, wat in casu niet wordt geloofd, moet volledigheidshalve worden opgemerkt dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet gééenszins vereist dat de Commissarisgeneraal ertoe gehouden zou zijn om aan te tonen dat de reeds verleende internationale bescherming in de EU moet verleend zijn vóórdat u uw verzoek in België inleidde, maar betreft het moment waarop huidige beslissing genomen wordt integendeel het relevante en enige ijkpunt.” In het verzoekschrift betwisten verzoekers niet dat zij in Hongarije als vluchteling werden erkend en evenmin dat zij reeds internationale bescherming genieten in deze EU-lidstaat. Zij voeren ook geen enkel concreet verweer tegen de vaststellingen in de bestreden beslissingen gebaseerd op de informatie verstrekt door de Hongaarse autoriteiten aan de Dublin Units van Duitsland en België en waaruit wordt geconcludeerd dat temeer er expliciet vermeld staat dat hij zijn vluchtelingenpaspoort in ontvangst heeft genomen, aan verzoekers beweringen dat hij niet op de hoogte was van zijn vluchtelingenstatus in Hongarije en er een negatieve beslissing ontving, geen enkel geloof kan worden gehecht. De Raad wijst er op dat het aan verzoekers toekomt de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten door deze aan de hand van concrete elementen in een ander daglicht te plaatsen. Er kan slechts worden vastgesteld dat verzoekers hier volledig in gebreke blijven.

Door louter een passage te citeren uit het AIDA rapport Hongarije van juli 2024 waarin wordt gesteld dat personen met internationale beschermingsstatus geen verblijfsvergunning maar een Hongaarse identiteitskaart krijgen, dat de duur van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus naar drie jaar werd gebracht en dat volgens de Asielwet de vluchtelingen en subsidiaire beschermingsstatus minstens elke drie jaar zal worden herzien, tonen verzoekers geenszins aan dat zij niet langer internationale bescherming genieten in Hongarije en dat de informatie verstrekt door de Hongaarse autoriteiten in oktober 2023 waarin wordt bevestigd dat verzoekers werden erkend als vluchteling in april 2020 en als begunstigden van internationale bescherming niet onder de Dublin-Verordening vallen, niet langer correct zou zijn.

Volgens de bepalingen van de Kwalificatierichtlijn moet verder een onderscheid worden gemaakt tussen de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning, die in de tijd beperkt kan zijn en hernieuwbaar en de toegekende internationale beschermingsstatus, die slechts in een beperkt aantal gevallen kan worden beëindigd, herroepen of ingetrokken. Er ligt geen informatie voor waaruit kan blijken dat de internationale beschermingsstatus die aan verzoekers werd verleend in Hongarije werd ingetrokken of beëindigd. Zoals vermeld wordt in de meest recente informatie verstrekt door de Hongaarse autoriteiten aan de Dublin Unit van DVZ verwezen naar verzoekers als begunstigden van internationale bescherming. Verzoekers leggen zelf geen stukken voor waaruit kan blijken dat de hen in Hongarije verleende internationale beschermingsstatus zou zijn ingetrokken, herroepen of beëindigd. Evenmin ligt enig element voor waaruit kan blijken dat verzoekers zich hierover bij de Hongaarse autoriteiten zouden hebben geïnformeerd. In casu moeten de verzoeken om internationale bescherming worden behandeld op grond van het weerlegbaar vermoeden dat Hongarije het Unierecht en bijgevolg de uit de Kwalificatierichtlijn voortvloeiende verplichtingen met betrekking tot de toekenning en beëindiging van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus respecteert.

Beide partijen brengen het rapport ECRE/AIDA, “Country Report Hungary 2023 Update”, van 20 juli 2024 wat betreft de situatie van begunstigden van internationale bescherming in Hongarije. In dit rapport leest de Raad dat sinds juni 2016 de Hongaarse staat integratiediensten voor begunstigden van internationale bescherming volledig heeft ingetrokken, en dat enkel niet-gouvernementele en intergouvernementele organisaties en kerkorganisaties diensten aanbieden die gericht zijn op integratie van statushouders, zoals huisvesting,

taalcursussen en hulp bij het zoeken naar werk. Hun capaciteit is evenwel beperkt en zij kunnen niet voor iedereen ondersteuning bieden. Verder hebben organisaties zoals UNHCR de anti-vluchtelingen retoriek van de Hongaarse regering aan de kaak gesteld wat mee xenofobie en raciale haat in Hongarije heeft aangewakkerd. Personen die internationale bescherming verkrijgen in Hongarije krijgen geen verblijfstitel maar een Hongaarse identiteitskaart en de duur van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd teruggebracht tot drie jaar. Ook tijdens het *ex officio* heronderzoek van de nood aan internationale bescherming door de NDGAP blijft deze identiteitskaart geldig.

Indien de status wordt ingetrokken is de identiteitskaart ook niet meer geldig. Gelet op het feit dat het aantal asielaanvragen in Hongarije en erkende vluchtelingen in Hongarije in 2023 zeer laag is (22 personen kregen internationale bescherming in 2023), zijn aanvragen voor een identiteitskaart door statushouders zeer zeldzaam en is er ook weinig informatie over verlengingen van identiteitskaarten voor statushouders in de praktijk.

Statushouders hebben sinds juni 2016 geen recht op enige ondersteuning door de staat met betrekking tot huisvesting, financiële steun of andere vormen van bijstand sinds in juni 2016 elke vorm van integratie ondersteuning werd afgeschaft. In de voorbije jaren rapporteerden NGO's en sociale werkers extreme moeilijkheden voor begunstigten van internationale bescherming die vanuit opvangcentra moeten integreren in lokale gemeenschappen. Huisvesting vinden op de privé-markt voor statushouders wordt bemoeilijkt door de hoge huurprijzen, het feit dat eigenaars de voorkeur geven aan Hongaren als huurders en dat eigenaars gewoonlijk van potentiële huurders een adres kaart vragen. Enkel opvanghuizen voor daklozen en een aantal huisvestingsprogramma's van kerkelijke organisaties zijn beschikbaar voor begunstigten van internationale bescherming in Hongarije. Statushouders hebben in Hongarije toegang tot de arbeidsmarkt onder dezelfde voorwaarden als Hongaarse burgers. Er geldt geen arbeidsmarkttest. Bij gebrek aan statistische data inzake de tewerkstelling van begunstigten van internationale bescherming kan de effectiviteit van de toegang tot de arbeidsmarkt in de praktijk niet worden gemeten. In de praktijk is het belangrijkste obstakel voor statushouders in hun zoektocht naar werk de Hongaarse taal. Zij zijn wel gerechtigd een beroep te doen op diensten van het Nationaal Arbeidsbureau onder dezelfde voorwaarden als Hongaarse onderdanen maar het is moeilijk een medewerker te vinden die Engels spreekt. NGO's bieden enige ondersteuning in deze sector, bewust van het feit dat een gebrek aan sociaal kapitaal en kennis van het Hongaars en culturele verschillen de belangrijkste uitdagingen vormen voor statushouders. Statushouders hebben toegang tot hoger onderwijs en volwassenenonderwijs alsook beroepsopleidingen onder dezelfde voorwaarden als Hongaarse burgers. Er zijn evenwel administratieve obstakels die deze toegang bemoeilijken, zoals het feit dat zij hun land van herkomst niet kunnen contacteren om bewijzen inzake hun middelbaar onderwijs, nodig om hogere studies aan te vatten, te bekomen. Ook kennis van de Hongaarse taal blijkt in de praktijk een belangrijke barrière te zijn. Een aantal NGO's voorzien evenwel taalcursussen voor personen die internationale bescherming hebben gekregen. Wat toegang tot de gezondheidszorg betreft hebben statushouders gedurende de eerste zes maanden nadat zij de status hebben verkregen dergelijke toegang onder dezelfde voorwaarden als asielzoekers, maar na zes maanden onder dezelfde voorwaarden als Hongaarse burgers. De recente wijzigingen van de Sociale Verzekeringswet hebben een ongunstig effect op de statushouders die het land verlieten en teruggestuurd worden door een andere EU-lidstaat aangezien de ziekteverzekering wordt stopgezet als ze het land verlaten en zij bij terugkeer zelf moeten instaan voor medische kosten.

Uit het voorgaande kan blijken dat de situatie van statushouders in Hongarije precair is en dat zij met moeilijkheden kunnen geconfronteerd worden inzake toegang tot de arbeidsmarkt, huisvesting, gezondheidszorg en sociale bijstand. Zonder voormelde moeilijkheden te minimaliseren, leest de Raad in de hem voorgelegde informatie geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*, ook al zou de situatie in Hongarije gekenmerkt worden door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91).

Er kan niet kan worden geconcludeerd op basis van de door de commissaris-generaal en verzoekers bijgebrachte landeninformatie over de situatie van statushouders in Hongarije als dusdanig dat de levensomstandigheden van begunstigten van een internationale beschermingsstatus er zodanig zijn dat deze begunstigten, als zij naar daar zouden terugkeren, geconfronteerd zouden worden met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie als gevolg van de onverschilligheid van de Hongaarse autoriteiten en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Verzoekers tonen dit met hun algemene betoog ook niet aan.

Zoals reeds aangehaald heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat niet volledig worden uitgesloten dat verzoekers kunnen aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hen zelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat zij, bij terugzending naar de lidstaat die hen reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens hun bijzondere kwetsbaarheid, worden blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op basis van haar individuele omstandigheden te beoordelen.

Daarbij komt het aan verzoekers toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich op de beschermingsstatus die hen in Hongarije werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kunnen beroepen en dat zij niet terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

Na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier dient te worden besloten dat verzoekers onvoldoende concrete elementen aanreiken om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de internationale beschermingsstatus die hen werd verleend in Hongarije te weerleggen en niet aannemelijk maken dat zij in geval van terugkeer naar deze EU-lidstaat in hun individuele omstandigheden in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zoals gedefinieerd in de hoger geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie dreigen terecht te komen.

Verzoekers verklaren dat zij in Hongarije nooit ergens anders dan in een gesloten centrum aan de grens met Servië hebben verbleven en dat zij nooit op de hoogte zouden zijn gebracht van het feit dat zij erkend werden als vluchteling in Hongarije in april 2020. In de bestreden beslissingen wordt gewezen op het feit dat uit de gegevens van het administratief dossier bleek dat verzoeker over een Hongaars vluchtelingenpaspoort beschikte maar dat hij geen enkel document van Hongarije neerlegde en wordt gemotiveerd dat dit doet “*vermoeden dat u uw Hongaarse verblijfstitel en Hongaarse paspoort doelbewust voor de Belgische asielinstanties achterhoudt omdat hierin mogelijk informatie, zoals data waarop of plaatsen waar u deze documenten ontving, eerdere reizen of een eerdere uitreisdatum, staat die niet overeenstemmen met de verklaringen die u op het Commissariaat-generaal aflegde.*” Ook deze motieven worden op geen enkele wijze betwist in het verzoekschrift. De advocaat van verzoekers wijst er ter terechtzitting op dat volgens hun verklaringen verzoekers vanuit Duitsland naar Hongarije werden teruggestuurd in oktober 2020 en vandaar werden teruggestuurd naar Servië en stelt dat dit de vraag doet rijzen waarom de Hongaarse autoriteiten dit zouden doen als aan verzoekers de vluchtelingenstatus werd toegekend. Er ligt evenwel geen objectieve informatie waaruit kan blijken dat verzoekers nadat zij door Duitsland naar Hongarije werden teruggestuurd in oktober 2020 dezelfde dag nog werden teruggestuurd vanuit de luchthaven naar Servië, zoals verzoekers beweren tijdens het persoonlijk onderhoud. Verzoekers brengen ook geen enkel begin van bewijs bij van hun bewering dat zij daarna nog twee-en een half tot drie jaar in Servië verbleven alvorens naar België te komen. Met haar betoog ter terechtzitting toont verzoekers advocate niet aan dat het vermoeden dat verzoeker zijn Hongaarse verblijfstitel en Hongaarse paspoort doelbewust voor de Belgische asielinstanties achterhoudt waaruit zou kunnen blijken dat de daarin opgenomen informatie niet overeenstemt met zijn verklaringen afgelegd op het CGVS, niet gerechtvaardigd zou zijn.

Hoe dan ook dient in navolging van de bestreden beslissingen te worden vastgesteld dat verzoekers geen ervaringen in hun hoedanigheid als begunstigde van internationale bescherming doen gelden en stellen dat zij Hongarije verlieten zonder op de hoogte te zijn geweest van het feit dat zij er internationale bescherming ontvingen, waarvan hierboven reeds is gebleken dat zij geen enkel concreet verweer voeren tegen de motieven op basis waarvan hun verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn bevonden. Verder blijkt uit hun verklaringen niet dat bij hen sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid of een gebrek aan zelfredzaamheid op basis waarvan zou kunnen aangenomen worden dat zij in geval van terugkeer naar Hongarije als begunstigten van internationale bescherming buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen belanden. Zo blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat verzoeker reeds in 2017 een eerste keer Irak verliet, met verzoekster naar Bulgarije kwam en zij daarna vrijwillig terugkeerden naar Irak en dat zij voor hun komst naar België 2,5 tot 3 jaar in Servië zouden hebben verbleven zonder verblijfsdocumenten en nooit werkten gedurende deze periode maar wel financiële hulp van hun familie kregen (NPO verzoeker, p. 4, 5).

Er kan bijgevolg worden aangenomen dat verzoekers over voldoende zelfredzaamheid en een sociaal netwerk beschikken om de moeilijkheden die zich kunnen voordoen bij hun terugkeer naar Hongarije en voor zover zij niet langer over een geldige verblijfstitel zouden beschikken in Hongarije, het hoofd te bieden. Verzoekers brengen verder ook geen enkel element aan waaruit zou kunnen blijken dat zij kampen met ernstige medische problemen of enige andere bijzondere kwetsbaarheid die hen zou verhinderen hun rechten als statushouders in Hongarije te doen gelden.

Waar verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud in het algemeen verwees naar de discriminatie, racisme en haatmisdrijven in Hongarije tegen vluchtelingen en stelde dat hiertegen geen bescherming vanwege de Hongaarse autoriteiten voorhanden is wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: “*Waar u zich voorts beperkt tot de algemene verwijzing dat begunstigten van internationale bescherming in Hongarije het slachtoffer worden van discriminatie, racisme of haatmisdrijven waarvoor er géén bescherming voorhanden zou zijn (zie CGVS, p.9), volstaat dit niet om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw*

grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming te weerleggen. U maakt géén melding van concrete, soortgelijke incidenten die u persoonlijk te beurt zijn gevallen als begunstigde van internationale bescherming, laat staan van het gegeven dat u zich als gevolg hiervan zou hebben moeten wenden tot de daar aanwezige autoriteiten. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij terugkeer.” In het verzoekschrift wordt verwezen naar het AIDA rapport waarin volgens verzoekers wordt benadrukt dat begunstigten van internationale bescherming in Hongarije het slachtoffer worden van discriminatie, racisme en haatmisdrijven. De passage die zij daarbij citeren zet evenwel enkel uiteen dat het belangrijkste obstakel voor begunstigten van internationale bescherming in de zoektocht naar werk de Hongaarse taal is en dat er geen ondersteuning vanwege de staat is voor statushouders om werk te zoeken, maar dat NGO's enige ondersteuning bieden, zij het dat dit beperkt is tot Boedapest. Wel wordt elders in het rapport verwezen naar een rapport van het UN Committee on the Elimination of Racial Discrimination van juli 2019 waarin dit comité gealarmeerd was door de racistische en discriminerende verklaringen door publieke figuren en de aanbeveling maakte om onmiddellijke maatregelen te nemen om racistische haatspraak en het aanzetten tot geweld tegen onder meer asielzoekers en vluchtelingen te stoppen en de bemerking van de Special Rapporteur on the human rights of migrants dat journalisten van lokale media xenofobische en anti-migratie houdingen aanwakkerden. Verder heeft ook UNHCR in februari 2021 gesteld dat de Hongaarse regering een anti-vluchtelingen retoriek heeft gevoerd in de voorbije jaren en dat in de context van de corona pandemie eerste Minister Orban en andere senior regeringsambtenaren verschillende keren hebben gesteld dat vreemdelingen en migranten de schuld dragen voor de pandemie, wat xenofobie en raciale haat heeft aangewakkerd volgens UNCHR (AIDA, p. 117). Zo kan aangenomen worden dat verzoekers in Hongarije te maken kunnen krijgen met xenofobie, racisme en haatspraak en dat uitspraken van regeringsleden hieraan minstens in het verleden hebben toe bijgedragen, kan, hoe betreurenswaardig ook, hieruit niet als dusdanig worden afgeleid dat verzoekers hierdoor in hun individuele omstandigheden in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen in geval zij als begunstigten van internationale bescherming naar Hongarije terugkeren, waarbij ook dient te worden vastgesteld dat helaas geen enkele EU-lidstaat vrij is van racisme en xenofobie.

Verzoekers brengen geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat zij buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, in Hongarije als statushouders zijn terechtgekomen of in geval van terugkeer terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hen niet in staat stellen om te voorzien in hun meest elementaire behoeften. In voorliggend geval blijkt, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, dat verzoekers niet aantonen dat de bescherming die hen in Hongarije verleend werd, ontoereikend zou zijn.

Het vermoeden dat verzoekers grondrechten als begunstigten van internationale bescherming in Hongarije zullen worden geëerbiedigd, wordt *in casu* niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van de verzoekers verhinderen.

Er zijn evenmin concrete en tastbare aanwijzingen dat verzoekers verhinderd zouden zijn om opnieuw tot het Hongaarse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekers maken bijgevolg niet op overtuigende wijze aannemelijk dat hun situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals gedeut door het Hof van Justitie, noch dat zij zich niet langer onder de internationale bescherming die hen in Hongarije werd verleend, kunnen stellen.

Gelet op het voorgaande, kan worden aangenomen dat de grondrechten van verzoekers als begunstigde van internationale bescherming in Hongarije worden geëerbiedigd, dat zij bij machte zijn om hun rechten aldaar te doen gelden en uit te oefenen en dat de Hongaarse autoriteiten in staat zijn om hen, bij eventuele problemen en op hun verzoek, een effectieve en gelijkwaardige bescherming en bijstand te bieden.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de specifieke omstandigheden van verzoekers verhinderen. Hun beschermingsverzoeken dienen dan ook op basis van die rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Nu de voorliggende beschermingsverzoeken op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk dienen te worden verklaard omdat verzoekers niet hebben aangetoond dat zij zich niet meer kunnen beroepen op hun beschermingsstatus in Hongarije, moet bijgevolg geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de door verzoekers ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de

juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissingen. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoekers blijkt dat zij de motieven van deze beslissingen kennen en begrijpen. Zij zijn er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van de beroepen zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met de rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De beroepen worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend vijftientig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET